

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ CLAUDE GEVEL

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ τού διαλόγου : 'Εκείνος και 'Εκείνη. (Η σκηνή στο σαλαρό ενός κοσμικού ρεστοράν. Τό δείπνο κοιτάει να τελειώσει. 'Εκείνος και 'Εκείνη κάθονται κοντά - κοντά. σ' έναν καναπέ από κόκκινο βελούδο).

ΕΚΕΙΝΗ (στό γκαρσόνι).—Άφησε την άλλη σαμπάνια στην παγω-νέρα... "Αν σέ χραισασθούμε, θα ζητήσουμε τὸ κοινοῦ.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Πολὺ καλὰ, κυρία. (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐλαφρὰ μεθυσμένος).—Βατέλους, μόνοι ! "Α ! θαυμάζω τὸ ἔθος, μὲ τὸ ὅποιο εἶπες στὸ γκαρσόνι : «"Αν σέ χραισασθούμε, θα ζητήσουμε τὸ κοινοῦ»...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὸ εἶπες ἀνεπίσημα στὸ σαλαρό. Μήπως κάνω λάθος ; ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Οχι, παιδί μου, δὲν κάνεις λάθος ! Μὲ τὴ διαφορά ὅ-τι τὴν καθιερωμένη ἀπὴ φράση πρέπει νὰ τὴν πῇ μάλλον ὁ καθυλιέρος.

ΕΚΕΙΝΗ.—Αὐτὸ γινότανε μιά φορά κι ἕναν καιρὸ... Σήμερα ἄλλως ἢ γυναικες ἔχουν σ' ὅλα πρωτοβουλία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐναγκαλιένος καὶ ἀπὸ τὴν σαμπάνια).—Φαντάζομαι τὴ πονηρὴ σκέψης θὰ ἔβαλε μὲ τὸ νου τὸ ἄλλο γκαρσόνι...

ΕΚΕΙΝΗ.—"Αν ἤξερε ὅτι εἴμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι, δὲν θὰ βάδε καμιά πονηρὴ σκέψη μὲ τὸ νου του !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Ασφαλῶς !

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν διαμαρτύρεται διόλου, βλέπω ! Αὐτὸ δὲν μὲ κοιλα-κάνει διόλου, καὶ ἂς εἴμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι. Ἐν πάση περιπτώσει, ἂς ποῦμε : (Τὸ βάζει, σαμπάνια).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὰ, δὲν κάνω ἄλλη δουλειά τὸσην ὥρα... Ἀλήθεια, ὅμως, ποὺ ἐπιτυχημένη ἢ ἡμιτυχημένη σου νὰ συνταράξω σ' ἕνα σαλαρό τὴν ἐπέτειο ἀκριβῶς τῶν γάμων μας !...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν βροῖσκες καὶ σὺ ; Αὐτὸ τὸ ἔκανα γιὰ νὰ ξεχάσουμε, ἔστω καὶ γιὰ μιά βραδιά, ὅτι εἴμαστε παντρεμένοι... Θεέ μου ! Τὶ βλέπω !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Ενα πτώμα !...

ΕΚΕΙΝΗ.—(τραυμαγμένος). — Τὶ ἔκανε λέει ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Βλέπω ἕνα ἄδειο μπου-κάλι σαμπάνια ! Στὰ σαλαρά, τ' ἄδεια μπουκάλια λέγονται πτώματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὰ ξέρεις καλά, βλέ-πω, ὅλα αὐτὰ τὰ καθέαστα... Καὶ ἂν ἄρχιζα ξαφνικὰ νὰ ζηλεύω ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὰ ὅλα αὐτὰ σοὺ τὰ λέω, ἐπειδὴ ξέρω καλά ὅτι δὲν εἶσαι ζηλιάρης... Ἐλα τώρα, ἂς ποῦμε... (Ἀνοίγει ἕνα ἄλλο μπουκάλι σαμπά-νια).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θέλεις νὰ σοὺ κάνω μιά ἐξομολόγησι ;... Εἶμαι λιγάκι μεθυσμένος...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἰδέα σου ! (Τὸ βε-νίζει τὸ ποτήρι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀδειάζοντας τὸ ποτή-ρι).—Μοῦ φαίνεται ὅπως εἶσαι κι εὐ εἶσαι λιγάκι μεθυσμένη...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὶ σημαία ἔχει αὐτὸ, ἀφοῦ βροῖσκουμα μὲ τὸν ἄνδρα μου ; ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θὰ πῆς καὶ ἄλλο ;

ΕΚΕΙΝΗ (ἡ ὁποία δὲν ἔχει πῆ διόλου καὶ διατηρεῖ ὅλη τὴν ψυχραι-μία της).—Ἐνοεῖται, ἐνοεῖται...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Στὴν ὑγεία μας ! Πῶ, πῶ ! μεθύσι πὺ ἔκανες ! Δὲν μπορεῖς νὰ βρῆς τὸ στόμα σου ! Νά, κίττα ἔμένα πῶς ἀδειάζω τὸ πο-τήρι ! (Ἀδειάζει πρῶτα μόνον στὸ ποτήρι). Ἡ σαμπάνια σοὺ ἀνοίγει τὴ δίαια καὶ σοὺ χαρίζει μα... μα... μακα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μαζαρίτση, δὲν θέλεις νὰ πῆς ; ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὸ μάντεψες ; Μαρῶ σου ! Τὶ τὰ θέλεις, ποτὲ δὲν ἠπόρεσα νὰ προφέρω τὴν ἀτελειότη ἀπὴ ἀπὴ...

ΕΚΕΙΝΗ (τεντώνοντας τὰ χέρια της).—Θεέ μου ! Τὶ καλὰ ποὺ εἴ-μαστε ἐδῶ ! Περάσαμε πρῶτημα ἀποψὲ ; Ξεχάσαμε γιὰ λίγες ὥρες τὴ μονότονη ζωὴ μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ναί, ἔχεις δίκιο... Πάντα ἢ ἴδια δουλεύα... ΕΚΕΙΝΗ.—Τὰ ἴδια δομῆτα... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὰ ἴδια ἔπιπλα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ πρὸ παντὸς, ἢ ἴδια γυναικα... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ναί... Καὶ πρὸ παντὸς, ἢ ἴδια γυναικα... ἢ ὁ ἴδιος ἄν-δρας...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν μοὺ λές, ἀλήθεια, ἂν στὸ διάστημα ποὺ εἴμαστε παν-τρεμένοι, κάνωμε καὶ ὁ δύο μας μερὰ παραστράτηματα... Μποροῦμε, νομίζω, νὰ τὰ ἐξομολογήσομε ἐλευθέρω ὁ ἕνας στὸν ἄλλον...

μου πόσες ἀπιστίες μοὺ ἔκανες μέχρι σήμερα... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καλὰ... καλὰ... Μὴ βιάσου ! Ἢ σὺ τὰ πῶ δὲ ! Προηγούμενος ἂς ποῦμε... Ἐγὼ πῖνω στὴν ὑγεία τῶν... παραστράτημάτων μου !... (Ἀδειάζει καὶ πάλι τὸ ποτήρι του).

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐμεῖς ὅλη αὐτὰ !... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὶ θὰ τὰ κάνης τόσο αὐτὰ !

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὰ, περιμένο ν' ἀκούσω τὰ κατορθώματά σου !... ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρὶς νὰ ὑποπτεῖται ὅτι ἡ γυναικα του τρὸ ἔπαιξε ὀ-λη αὐτὴ τὴν κωμωδία γιὰ νὰ φτῆσι σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἀποτέλεσμα).

—Ἐπιμένεις λοιπὸν νὰ μὲ μῆθς ; ΕΚΕΙΝΗ.—"Αν δὲν ξέρω ἐγὼ, ἢ σύντροφος τῆς ζωῆς σου, τί κά-νεις στὸν ἰδιωτικὸ σου βίω, ποὺς θέλεις νὰ τὸ ξέρη ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ναί, ἔχεις δίκιο... Ἢ σὺ τὰ πῶ δὲ... Ἀλλὰ μὲ ἔ-ναν ὄρο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Νὰ τὸν ἀκούσω. ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Οτι θὰ μοὺ διηγηθῆς καὶ σὺ τὶς δικές σου περιπέτειες.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐχεις τὸ λόγο μου. ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Ακουσε, λοιπὸν ! Ἡ τελευταία μου... τὸ τελευταίον μου...

ΕΚΕΙΝΗ.—...Παραστράτημα ; ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ναί... ἢ, μάλλον, ὄχι — τὸ προτελευταίον μου ἦθελα νὰ πῶ... Τὸ προτελευταίον μου λοιπὸν παραστράτημα, ἔγνε στὴ θα... θαλα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὲς στὴ θάλασσα, μήπως ; ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Οχι, ὄχι... Μὴ μὲ διακόπτετε... Μὲς στὴ θαλαμῶν ὀ-νὸς φίλου μου, ἐνὸς πηγαίνωμε κάπου ἐκδρομῆ... Ἐκεῖ δηλαδὴ γνωρί-στηκα μὲ μιά χαριτωμένη κυρία...

"Οταν βγήκαμε ἔξω καὶ ἀνεβήκαμε σ' ἕνα λεωφορεῖο, ἔκρινε θυμῆθητι ὅτι δὲν ἔχει χροῖμα καμιά της...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ φυσικὰ, τῆς πλήρωσε ἐσὺ τὸ εἰσιτήριο... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐνοεῖται... Ἡταν ὑποχρέωσις μου, ὅς κυρίον καθὸς πρέπει...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐκάνες πολὺ καλὰ... Καὶ ἄστερα ; ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Υστερα γνωρίστη-κα καλύτερα μὲ τὴν κυρία αὐτήν...

Καὶ ὅταν ἐπιστρέψαμε στὸ Παρίσι, μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσω ὅς τὸ σπίτι της, γιὰ νὰ μοὺ δώσῃ τὸ μικρὸ ποσὸν ποὺ τῆς δάνεισα, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριό της... Καί, καταλαβαίνεις τὴ συνέχισα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς δὲν τὴν κατα-λαβαίνο !... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲν σοὺ φαίνεται δι-ασκεδαστικὴ αὐτὴ ἱστορία ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Διασκεδαστικὴ ἀπλῶς ; Κάτι παραπάνω... Μὰ, πῆς... Γιατί δὲν πῖνες ἄλλο ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Ακου τώρα νὰ σοὺ διηγηθῶ καὶ μιά ἄλλη περιπέτειά μου...

Ἐχεις ὄρεξι νὰ τὴν ἀκούσης ; ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐνοεῖται, ἐνοεῖται...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὸς προάλλες, λοιπὸν, εἶχα πάει στὴν Κεντρικὴ Ἄγο-ρά Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα ἤσχομα καὶ ἀμέριμος... (Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ συνενίσῃ, γιατί στὸ μεταξὺ ἡ γυναικα του, ἔξωλη, μὴ μποροῦντας νὰ ἐκτραπῆ πῆ, τοῦ κατάφερε μιά μεγαλοπρεπὴ σφαλῆρα !)

ΕΚΕΙΝΗ (τρῆμοντας ἀπὸ ὄργη καὶ ἀγανάκτησι).—Ἐλεεινὸ ! Πα-λημῆρωπε ! Φεύγη ! Ὑποκριτὴ !...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζαλισμένος καὶ ἀπὸ τὴ σαμπάνια καὶ ἀπὸ τὴ σφαλῆρα). —Μὰ τί ἔπαθες ;...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὶ ἔπαθα ; Μοὺ διηγεῖσαι μὲ τόσο κενσιώ τὶς ἐρωτικὲς σου ἀπιστίες καὶ μὲ ρωτῆς ἀκόμα τί ἔπαθα ; Ἀπὸ καιρὸ τώρα ὑπο-πτεῖται ὅτι δὲν μοὺ εἶσαι πιστὸς καὶ κατέστρωσα τὴν κωμωδία αὐ-τὴ, γιὰ νὰ σέ ἔξαναγκάσω νὰ ὁμολογήσης ὁ ἴδιος τὴν ἀλήθεια... (Βά-ζει τὸ καπέλλο της).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὰ, ἐσὺ μοὺ εἶπες πῆ ὅτι εἴμαστε καλροὶ σύντροφοι... "Οτι θὰ μοὺ ἐξιστοροῦσης καὶ ἐν τὶς δικές σου περιπέτειες !...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐγὼ, βλάκα, δὲν σοὺ ἔκανα τὴν παραμικρὴ ἀπίστη !... Φεύγω τώρα ! Πηγαίνο σπίτι ! Καὶ νὰ μὴν κάνης κανένα ἀστεῖο καὶ ἔξαναρουσιάζεις μωρ-στά μου, γιατί δὲν ξέρω οὐτ' ἐγὼ τί θὰ γίνῃ !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Αὐτὸ λέγεται ἀπάτη... προδοσία... παγ'δα... Ἐἶνε κατ' ἀχαρακτήριστο...

(Μὰ ὅταν εἶδε τὴ γυναικα του νὰ φύγη χωρὶς κα τοῦ ριέη ἕνα βλέμμα, ἔ-πεσε στὸν καναπέ, σὺν κεραυνόπληκτοι, κα ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπὸ τὸ μεθύσι του κα ἀπὸ ἕνα δυνατὸ πόνο στὴν καρδιά)...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Πολὺ καλὰ, κυρία !...